

AZ ELFELEDETT KERT

*A világszerte kirobbanóan sikeres
Felszáll a köd szerzőjétől*

*finer
selection*

K A T E M O R T O N

Kate Morton

AZ ELFELEDETT KERT

Kate Morton Délkelet-Queensland hegyvidékén nőtt fel. Drámaművészetből és angol irodalomból szerzett diplomát, jelenleg a Queenslandi Egyetem (University of Queensland) doktorandusza. Kate férjével és fiával Brisbane-ben él. Első regénye, a Felszáll a köd (nemzetközi címén: A ház Rivertonban), 2007-ben a bestsellerlista első helyén szerepelt.

Kate-ről és könyveiről további információ:

www.katemorton.com

Kate Morton

AZ ELFELEDETT KERT

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

*Olivernek és Louisnak.
Drágábbak, mint Tündérország minden aranya.*

– De miért kell elhoznom a tündérkirálynő hajának három fürtjét? – kérdezte a vén banyától az ifjú herceg. – Miért éppen hármat, miért nem kettőt vagy négyet?

A vén banya előrehajolt, de egy pillanatra sem hagyta abba a fonást. – Mivel nincs más szám, gyermekem. Három a száma az időnek, hiszen múlttól, jelenről, jövőről beszélünk. Három a száma a családnak, hiszen anyáról, apáról és gyerekekről beszélünk! Három a száma a tündéreknek, hiszen tölgy, kőris és tövis között lelünk rájuk.

Az ifjú herceg bólintott, hiszen a vén banya igazat szólt.

– Így hát három fültre van szükségem, hogy megfoghassam a varázserejű varkocsot.

Eliza Makepeace: A TÜNDERVARKOCS című meséjéből

1. RÉSZ

1

LONDON, 1913

Sötét volt, ahol kuporgott, de a kislány engedelmeskedett. A hölgy azt mondta, várjon, még nincsenek biztonságban, húzza meg magát, csöndben, akár a kamrában az egerek. Ez csak játék, épp olyan, mint a bújócska.

A kislány fülelt a nagy hordók mögül. Magában elképzelt mindent, ahogy Papa tanította. Közel-távol emberek kiabálnak egymásnak, biztosan a matrózok, gondolta. Nyers, harsány hangok, minden csupa tenger, csupa só. Valahol messze: hajókürtök fojtott hangja, sípszó, csobbanó evezők, a magasban sirályok vijjognak, szétárt szárnyuk elnyeli az érlelődő napfényt.

A hölgy azt mondta, visszajön. Remélhetőleg hamar, gondolta a kislány. Már nagyon régóta vár, olyan régóta, hogy a nap végiglebegett az égen, és most már a térdét melengeti az új ruháján át. Fülelt, hátha meghallja a hölgy szoknyájának suhogását a fedélzet deszkáján. Sarka pattogó, gyors kopogását – mindig siet, nem úgy, mint a kislány mamája. A kislány eltűnődött, a gyengéden szeretett gyerekek felületes, gondtalan módján, hol lehet Mama. Mikor jön majd? És a hölgyön is eltűnődött. Tudta, ki az, hiszen Nagymama beszélt

róla. A hölgyet úgy hívják, hogy Írónő, és abban a kicsi házban lakik, a birtok túloldalán, a labirintus mögött. Igazából nem kellene tudnia. Nem szabad a tüskés labirintusban játszani. Mama is, Nagymama is mondta, hogy a szirt környéke veszedelmes. De néha, amikor senki sem nézett éppen oda, szívesen járt egy kicsit tilosban.

Porszemek táncoltak százával a két hordó közé befurakodott napfényselemben. A kislány elmosolyodott, gondolataiból eltűnt a hölgy, a szirt, a labirintus és Mama. Kinyújtotta az ujját, megpróbált elkapni egy porszemet. Milyen mulatságos, ahogy a porszemek ide-oda cikáznak!

Búvóhelyén túl most már másféle zaj hallatszott. A kislány hallotta a lármás mozgást, az izgatott hangokat. Előrehajolt a fényfátyolba, arcát a hordó hűvös oldalához nyomta. Fél szemmel kilátott a fedélzetre.

Lábak, cipők, szoknyaaljak. Színes papírszalagok vége száll erre-arra. Ravasz sirályok vadásznak morzsákra a fedélzeten.

Lódulás, a nagy hajó felnyögött, mélyről fakadó hosszú, dörgő hangon. Még a kislány ujjá hegyébe is elhatolt a fedélzet deszkáinak rezgése. Egy pillanat lóg a levegőben, a kislány visszafojtja a lélegzetét, maga mellé tenyerel, a hajó megemelkedik, és ellöki magát a parttól. Eldördült a kürt, éljenzés harsant fel, „Szerencsés hajózást!” – hangzott mindenfelől. Elindultak. Amerikába, egy New York nevű helyre, ahol Papa született. Hallotta már egy ideje, hogy erről suttognak, minél hamarabb induljanak, mondta Papának Mama, tovább már igazán nem várhatnak.

A kislány megint felnevetett, a hajó úgy suhant a vízen, mint valami óriási bálna, mint Moby Dick abban a mesében, amit apja szokott felolvasni. Mama nem szereti, ha ilyen meséket olvas neki. Túlságosan ijesztőek, és mindenféle gondolatot ültetnek a kislány fejébe.

Papa mindig homlokon csókolta Mamát, mikor ilyeneket mondott, igaza van, mondta Papa, ezentúl majd jobban vigyáz. De továbbra is mesélt a kislánynak az óriási bálnáról. És mindenféle másról – a kislány kedvenceit a tündérmesés könyvből, az öreg nénéről, aki elveszítette a szemét, árva lányokról, hosszú, hosszú tengeri utakról. Csak arra vigyázott, hogy Mama ne tudja meg, ez a kettejük titka maradjon.

A kislány megértette, hogy Mama előtt titkolózni kell. Mama nincs jól; ő még meg sem született, Mama már akkor is beteges volt. Nagymama mindig figyelmeztette, legyen jó kislány, mert ha Mama felizgatja magát, valami szörnyűség történhet, amiről csak is ő tehet. A kislány szerette édesanyját, nem akarta elszomorítani, és azt sem, hogy valami szörnyűség történjen, hát inkább megőrizte a titkokat. Mint például a tündérmeséket, meg hogy a labirintus közelében játszik, és hogy Papa néha elviszi látogatóba az Írónőhöz, aki a birtok túloldalán lakik egy kicsi házban.

– Aha! – harsant egy hang közvetlenül mellette. – Megvagy! – A hordót félrelódították, és a kislány felpislogott a napsütésbe. Hanyagorgott, míg a hang gazdája el nem takarta a fényt. Nagy fiú volt, úgy nyolc-kilenc éves. – De hiszen te nem vagy Sally! – mondta a fiú. A kislány megrázta a fejét.

– Hát ki vagy?

Senkinek sem szabad elárulnia a nevét. Tiltja a játékszabály, mondta a hölgy. A kettejük játékáé.

– Na?

– Titok.

A fiú felhúzta szeplős orrát. – Kinek a titka?

A kislány vállat vont. Nem szabad a hölgyről beszélni, Papa számtalanszor mondta.

– Akkor hova lett Sally? – A fiú türelmetlenül ide-oda pillantott.
– Láttam, hogy errefelé szaladt.

Kacagás harsant kissé távolabbról, futó lábak zöreje. A fiú felderült. – Gyorsan! – és már neki is lódult. – Még elszökik!

A kislány kinézett a hordó mögül, nézte, amint a fiú a tömegben kanyarog, üldözőbe vesz egy libbenő fehér alsószoknyát.

A kislány lába viszkedett, annyira szeretett volna utánuk szaladni.

De a hölgy azt mondta, várjon.

A fiú már messze járt. Egy kifent bajszú, megtermett férfi olyan mérgesen nézett utána, hogy az arcvonásai összeszaladtak, mint megannyi riadt rák.

A kislány felkacagott.

Talán ez is a játékhoz tartozik. A hölgy sokkal inkább gyerekre emlékeztette, mint a többi ismerős felnőttre. Talán ő is játszik.

A kislány kibújt a hordó mögül, és lassan felegyenesedett. A bal lába elzsibbadt, és most bizsergett. Várt egy pillanatig, és nézte, amint a fiú eltűnik egy sarok mögött.

Aztán meg se gondolta, hanem utánaeredt. A lába rohant, a szíve énekelt.

2

BRISBANE, 1930

Nell születésnap partiját végül a Forester-házban tartották meg, fent a Latrobe Terrace-on. Hugh a városi új tánctermet javasolta, de Nell, mintha csak az anyja szólna belőle, kijelentette: butaság szükségtelen kiadásba verni magukat ezekben a nehéz időkben. Hugh engedett, de ahhoz viszont ragaszkodott, hogy Nell hozassa meg Sydney-ből azt a különleges csipkét, amit annyira megkívánt. A gondolatot még utolsó napjaiban Lil ültette Hugh fejébe. Odahajolt, megfogta a kezét, aztán megmutatta az újsághirdetést, a Pitt Street-i címmel, és elmesélte, milyen finom az a csipke, milyen sokat jelentene Nellie-nek, és igaz, hogy nagyon drága, de idővel majd átalakíthatják menyasszonyi ruhának. Aztán rámosolygott Hugh-ra, egyszerűen tizenhat éves volt megint, és Hugh elolvadt.

Lil és Nell már két hete dolgozott a születésnap ruhán. Esténként, amikor Nell hazaért az újságosboltból, megvacsoráztak, a kisebb lányok kint marakodtak kedvetlenül a verandán, és olyan sűrűn szálltak a szúnyogok a nehéz esti levegőben, hogy már a döngésüktől majd megbolondult az ember, Nell elővette a varrókosarát,

és széket húzott anyja betegágya mellé. Hugh néha hallotta őket, nevettek valamin, ami aznap az újságosboltban történt: hogy Max Fitzsimmons összekapott egy vevővel, hogy Mrs. Blackwell valami újabb nyavalyát észlelt magán, hogy Nancy Brown ikergyerekei miben törték a fejüket. Hugh az ajtóban ácsorgott, megtömte a pipáját, és hallgatta, amint Nell halkabbra fogva hangját, boldogságában kipirulva meséli, mit mondott Danny. Biztosan megígérte, hogy megveszi azt a házat, mihelyt összeházasodnak, meg hogy szemet vetett egy autóra, amit az apja szerint olcsón megkaphatnának, vagy a legújabb keverőgépet a McWhirter Áruházból.

Hugh kedvelte Dannyt, jobbat nem is kívánhatott volna Nellnek – még jó, hiszen azok ketten az első perctől kezdve elválaszthatatlanok. Elnézve őket, Hugh a maga meg Lil ifjú éveire emlékezett. Boldogok voltak, akár a gerlice, ha párjára talál, előttük terült ki a makulátlan jövő. És jó házasság volt az övék. Éltek át nehéz időket, még mielőtt meglettek volna a lányok, de a dolgok így vagy úgy mindig elsimultak...

Megtömte pipáját, nem volt már ürügy az álldogálásra, be kell mennie. Keres majd egy zugot az elülső veranda csöndes végében, sötét helyet, ahol nyugalomban üldögélhet, vagy legalábbis viszonylagos nyugalomban, hisz tele a ház lármás leányzókkal, egyik izgékonyabb, mint a másik. Csak egyedül, a légyecsapójával az ablakpárkányon, ha netán túlságosan közel merészkednének a szúnyogok. Aztán majd békében terelheti megint a gondolatait ugyanarra a titokra, amit oly sok esztendeje őrizget.

Hiszen érzi, hogy nyakán az idő. A hosszú évek óta féken tartott nyomás egyre erősödik. Nell már majdnem huszonegy éves, felnőtt nő, ideje, hogy megkezdje a maga életét, hiszen eljegyzett menyaszszony. Joga van megtudni az igazságot.

Hugh tudta, mit szólna ehhez Lil, hiszen ezért is nem beszélt erről vele. A világért nem akart volna gondot okozni Lilnek, már az-
zal ne töltse az utolsó napjait, hogy megpróbálja őt lebeszélni, mint
annyiszor a múltban.

Gyakran eltöprengett, hogyan is fogalmazhatná meg a vallomást,
és néha azon kapta magát, mi lenne, ha valamelyik lányra bízna a
dolgot. Aztán némán elátkozta magát, amiért akár sajátmagának
bevallotta, hogy bizony van kedvenc leánya.

De hát Nellie mindig is egészen különleges volt, annyira más,
mint a többi. Van benne spiritusz; csupa fantázia. Szakasztott mint
Lil, gondolta nemegyszer, habár ennek persze semmi értelme.

Szalagokat aggattak a gerendákra – fehérret, hogy a ruhához, vörö-
set, hogy Nell hajához passzoljon. A fából ácsolt ósdi hodály talán
nem olyan divatos és elegáns, mint a városbeli újabb téглаépüle-
tek, de patyolattisztára suvikszolták. A végében, a színpadnál Nell
négy húga asztalt állított a születésnap ajándékoknak, és már ösz-
sze is gyűlt egy kisebbfajta halom. Az egyházközség hölgyei össze-
álltak vacsorát készíteni, Ethel Mortimer a zongorából romantikus,
háborús dalokat csalt ki.

A fiatalság eleinte a falak mentén tömörült ideges csoportokba,
de ahogy bemelegedett a muzsika, és a merészebb legények felbáto-
rodtak, párokba szakadozva léptek a parkettre. A húgocskák vágya-
kozó pillantást vetettek felénk, míg rájuk nem bízták, hogy a kony-
hából a vacsoraasztalra cipeljék a szendvicses tálcákat.

Elérkezett a köszöntők ideje, a tánctól égtek az orcák, elpiszko-
lódtek a cipők. Marcie McDonald, a tiszteletesné, megkocogtatta a

poharát, és minden szem Hugh felé fordult, aki a mellényzsebéből elővett kis papírlapot hajtogatta szét. Megköszörülte a torkát, végigsimított fésű szántotta haján. Sose volt ínyére a nyilvános beszéd. Magának való volt világléteiben, a véleményét megtartotta, és boldogan engedte át a harsányabb fickóknak a szót. De hát az ember lánya egyszer lesz csak nagykorú, és az ő kötelessége ezt bejelenteni. Hugh mindig is kötelességtudó ember volt, nagy híve a szabályoknak. Legalábbis többnyire.

Egyik kikötőbeli cimborájának biztató kurjantása hallatán elmosolyodott, majd tenyerébe simította a papírt, és nagyot lélegzett. Sorról sorra felolvasta a fekete tintával pontokba szedett, apró betűs listát: mennyire büszke volt mindig is Nellre az édesanyja is, ő maga is; micsoda boldogság volt, amikor megérkezett; mennyire kedvelik Dannyt. Lilt, mondta Hugh, kiváltképp boldoggá tette utolsó napjaiban Nell eljegyzése.

Felesége nemrég bekövetkezett halálának említésére Hugh szeme könnyekkel telt meg. Elhallgatott. Várt egy kicsit, tekintete barátai, lányai arcát pásztázta, s egy pillanatra megállapodott Nellen, aki épp elmosolyodott Dannynek egy elszuttogott megjegyzése hallatán. Hugh homloka elfelhősödött; a nép azon tűnődött, vajon fontos bejelentésre készül-e, de elmúlt a pillanat. A felhő elszállt. Hugh zsebre tette a papírt. Épp ideje, mondta mosolyogva, hogy még egy férfi kerüljön a házba, így valamelyest helyreáll az egyensúly.

A konyhatündérek akcióba léptek, szendvicset, teát osztogattak a vendégeknek, de Hugh ott álldogált még egy darabig, mellette tolongtak az emberek, sokan a vállát veregették – Jól beszéltél, cimborá –, az egyik hölgy teáscsészét nyomott a kezébe. A beszéd jól ment, mégsem tudta elengedni magát. Szaporán vert a szíve, és megleg nem volt ugyan, mégis kiverte a verejték.

Persze tudta az okát. Az est kötelezettségeinek még nem ért a végére. Amikor észrevette, hogy Nell kioson az oldalajtón a kis folyosóra, ráébredt, hogy itt az alkalom. Megköszörülte a torkát, a teáscsészét letette az ajándékok asztalának sarkára, aztán a szoba meleg zsbongásából kisurrant a hűvös esti levegőre.

Nell egy magányos eukaliptuszfa ezüstös-zöld törzse mellett állt. Valamikor ilyen fák népesíthették be az egész hegygerincet, gondolta Hugh, meg a vízmosság két oldalát. Csuda látvány lehetett azoknak az óriástörzseknek a tömege egy holdfényes éjszakán.

Na tessék. Már megint halogatja a dolgot. Még most is próbál kibújni a felelősség alól, még most is gyenge.

Két fekete denevér szelte át némán az éjszakai eget, és Hugh lebortorkált a rozoga falépcsőn, át a harmattól nedves gyepen.

Nell alighanem meghallotta – vagy talán megérezte –, hogy közeledik, mert feléje fordult, és elmosolyodott.

Anyus jár az eszében, mondta, amikor Hugh odaért. Vajon melyik csillagról néz le rájuk?

Kis híja volt, hogy Hugh el nem sírta magát. Az áldóját, hogy épp most kell Lilt szóba hoznia! Ráébreszteni, hogy Lil figyel, és haragszik rá a szándéka miatt. Szinte hallotta Lil hangját, az elcsépelelt érveket...

De ő határozott, és véghez is viszi. Végtére is ő kezdte el az egészet. Ha akaratlanul is, de ő tette meg mindnyájuk első lépését ezen az úton, és ráhárul, hogy egyenesbe hozza a dolgokat. A titkok előbb-utóbb előbújnak, és nyilván jobb, ha Nell tőle tudja meg az igazat.

Megfogta Nell két kezét, és mindegyikre csókot nyomott. Jól megszorította a puha, sima ujjakat a maga kérges munkáskezevel.

A lánya. Az első.

Nell rámosolygott, valósággal sugárzott abban a finom, csipkés szélű ruhában.

Hugh viszonozta a mosolyt.

Aztán odavezette Nellt egy sima, fehér eukaliptusztönkhöz, maga mellé ültette, és odahajolt, hogy a fülébe suttogjon. Hogy átadja a titkot, amit ő meg Nell anyja tizenhét éven át őriztek. Várta a megértés villanásait, a kifejezés aprócska változásait, ahogy Nell sorra felfogta a hallottakat. Nézte, ahogy Nell lába alól kicsúszik a talaj, és a személy, aki volt, egy szempillantás alatt a semmibe foszlik.

3

BRISBANE, 2005

Cassandra napok óta ki se lépett a kórházból, bár a doktor nemigen biztatta, hogy Nagyanya öntudatra ébredhet. Ebben a korban nem valószínű, mondta, kivált mert annyi a morfium a szervezetében.

Megint az éjszakai ápolónő volt szolgálatban, Cassandra hát tudta, hogy már eltelt a nap. Hogy hány óra lehet, nem is sejtette. Nehéz volt idebent megállapítani: a folyosón szüntelenül égett a vilany; a televízió, ha nem látszott is, folyton duruzsolt, a folyosón állandóan tologatták fel-alá a guruló hordágyakat. Sajátságos, hogy a rutinnak ennyire rabja egy hely, és mégis konokul kerüli az idő szokásos ütemét.

De Cassandra csak várt. Figyelt, vigasztalt, ahogy Nell az emlékek tengerében fuldokolt, fel-felbukott, hogy lélegzetet vegyen, aztán visszamerült életének régebbi szakaszaiba. Cassandra nem bírta elviselni a gondolatot, hogy nagyanyja fittyet hány az akadályokra, visszatalál a jelenbe, és azon kapja magát, az élet peremén lebeg, lélekegyedül.

A nővér pufók hólyagra cserélte az infúzió lelappadt tasakját, beigazította az ágy mögötti számlap mutatóját, aztán eligazgatta az ágyneműt.

– Semmit sem ivott – szólalt meg Cassandra. Még neki magának is idegenül csengett a hangja. – Egész nap.

Az ápolónő meglepetten felnézett. Szemüvege felett Cassandrára pillantott, az ölében tartott gyűrött, kórházi kék-zöld takaróra. – Megjlesztett! Egész nap itt ült, igaz? Hát talán így a legjobb. Már nem tart soká.

Cassandra nem vette tudomásul, mit sugall ez a mondat. – Adhatnánk neki valami innivalót? Biztosan szomjas.

Az ápolónő lehajtotta a lepedő szélét, és szakszerűen betúrte Nell vézna karja alá. – Felesleges. Az infúzióban mindent megkap. – Megnézte Nell kórlapját, fel se pillantott, úgy szólalt meg. – Kint a folyosón készíthet teát, ha szüksége van rá.

Az ápolónő kiment, Cassandra látta, hogy Nell félig leeresztett szemhéja mögül rámered. – Kicsoda vagy? – szólt a gyenge hang.

– Én vagyok az, Cassandra.

Zavar. – Ismerlek?

Az orvos megjósolta, mégis fájt. – Igen, Nell.

Nell ránézett, a szeme vízesszürke. Bizonytalanul pillogott. – Nem emlékszem...

– Csss... Semmi baj.

– Ki vagyok?

– Nell Andrews a neved – mondta Cassandra, és megfogta a kezét. – Kilencvenöt éves vagy. Paddingtonban laksz, egy régi házban.

Nell ajka megremegett. Koncentrált; megpróbálta kihámozni a szavak értelmét.

Cassandra elvett egy papír zsebkendőt az éjjeliszekrényről, és gyengéden letörölte Nell álláról a nyálat. – A Latrobe Terrace régi-ségközpontjában van standod – folytatta gyengéden. – Kettőnké. Antik dolgokat árulunk.

– Ismerlek – suttogetta Nell. – Lesley lánya vagy.

Cassandra meglepetten pislogott. Anyja ritkán került szóba, sem amikor Cassandra növekedett, sem a tíz esztendő során, amióta visszajött, és Nell házának földszintjén lakik. Kimondatlan egyezés volt kettejük között, hogy nem bolygatják a múltat, amelyet ki-ki más-más okból szívesen elfelejtene.

Nell megrémült. Rettegő tekintete Cassandra arcát pásztázta. – Hol van a gyerek? Remélem, nincs itt. Itt van? Hozzá ne érjen a dolgaimhoz! Mindent tönkretenne.

Cassandra megszédült.

– Csupa értékes holmi! A közelükbe ne engedd!

Cassandra botladozott a kibukkanó szavakon. – Nem... Nem, nem engedem. Ne aggódj, Nell. Nincs itt.

Később, amikor nagyanyja megint öntudatlanságba siklott, Cassandra elgondolkodott az elme kegyetlen képességén, ahogy a múlt foszlányait felszínre löki. Élete vége felé közeledve vajon miért visszhangzanak nagyanyja fejében a rég elmúltak hangjai? Mindig így van vajon? Aki a halál néma hajójára vált jegyet, mindig a rég eltávozottak arcát keresi a parti tömegben?

Cassandrát elnyomhatta az álom, mert arra riadt, hogy a kórház hangulata megint változott. Beljebb nyomultak az éj alagútjába. A folyosó világítása elhalványult, álom neszei szűrődtek mindenünnen.

Cassandra magába roskadt a széken, nyaka elgémberedett, bokája fázott, ahol kibújt a silány takaró alól. Tudta, hogy későre jár; fáradt volt. Mire ébredhetett?

Nell. Hangosabb a lélegzete. Ébren van. Cassandra gyorsan az ágyhoz lépett, megint leült a szélére. A tompa világításban üveges volt Nell szeme, halvány, elmosódott, akár a festékfoltos víz. Hangja, ez a vékony fonál, már majdnem elszakadt. Cassandra először nem is hallotta, azt hitte, Nell ajkai a rég kiejtett, elveszített szavak körül mozognak. Aztán rájött, hogy Nell beszél.

– A hölgy – suttogta. – A hölgy azt mondta, várjak...

Cassandra megsimogatta Nell forró homlokát, elsimította a valaha színezüst haj ernyedte tincseit. Már megint a hölgy. – Nem fog haragudni – mondta. – Nem haragszik, ha elmegy.

Nell ajka összeszorult, majd megremegett. – Nem szabad elmozdulnom. Azt mondta, várjak. Itt, a hajón. – Suttogás volt csak a hangja. – A hölgy... az Írónő... Ne szólj senkinek.

– Csss – csitította Cassandra. – Nem szólok senkinek, Nell. Nem mondom meg a hölgynek. Elmehetsz.

– Azt mondta, értem jön, de én elmentem. Nem maradtam ott, ahol mondta.

Nagyanya lélegzete zihálva tört elő, elfogta a pánik.

– Ne aggódj, Nell, Nagyon kérlek. Nem lesz semmi baj. Ígérem.

Nell feje félrebillent. – Nem szabad... Nem szabad elmennem...

A hölgy...

Cassandra megnyomta a segélyhívót, de az ágy fölött nem gyúlt ki fény. Tétovázott, sietős léptek zajára várt. Nell szemhéja megmegobbent, öntudatlanságba kezdett siklani.

– Hívom a nővért!

– Nem! – Nell vakon tapogatózott, megpróbálta megragadni Cassandrárt. – Ne hagyj itt! – Sírt. Néma könnyek fénylettek halványuló bőrén.

Cassandra szeme is elfelhősödött. – Semmi baj, Nagyanya. Hívok valakit. Mindjárt jövök, ne félj.

4

BRISBANE, 2005

*M*intha tudná a ház, hogy úrnője eltávozott, ha nem gyászolt is éppen, de makacs csendbe burkolózott. Nell sose volt híve a társaságnak, vendégségnek (és még a konyhai egerek is hangosabbak, mint az unokája), ennél fogva a ház minden felfordulás, minden lárma nélküli csendes élethez szokott. Durva megrázkódtatás volt hát, amikor egy szó, minden bejelentés nélkül emberek érkeztek, nyüzsögtek házban-kertben, kilötyöggették a teát, elszórták a morzsákat. A hegytető óriási régiségközpontja mögötti domboldalon kuporgó ház sztoikusán tűrte ezt a méltatlanságot.

Persze a nagynénik szervezték az egészet. Cassandra boldogan meglett volna nélküle, ha magában gyászolhatja nagyanyját, de a nénik hallani sem akartak erről. Igenis, Nellnek jár a halottsiratás. A család lerója tiszteletét, Nell barátai úgyszintén. És egyáltalán, így diktálja az illendőség.

Cassandra nem volt egyenlő ellenfele az ilyen szilárd magabiztosságnak. Valamikor még vitatkozott volna, de ma már nem. A nagynénik különben is megfélemlítően erőt sugároztak, energiájuk rácáfolt a korukra (még a legfiatalabb, Hettie néni is elmúlt

nyolcvan). Cassandra hát félretette ellenérzését, leküzdötte a sürgétést, hogy rámutasson, Nellnek a tulajdon akaratából nem voltak barátai, és nekiállt, hogy végrehajtsa a rá kirótt feladatokat: elrendezni a teáscsészéket, megkeresni a desszertvillákat, elrakni az útból Nell néhány holmiját, hogy legyen hová leülni. Hadd nyüzsögjenek a nénik gyászos önelégültséggel.

Valójában persze nem is Cassandra nénikéi. Nell húgai, Cassandra anyjának nagynénjei. De Lesley nem sok ügyet vetett rájuk, és helyette Cassandrárt vették szárnyuk alá a nénik.

Cassandra félig-meddig remélte, hogy anyja eljön a temetésre, épp akkor érkezik a krematóriumba, amikor már folyik a szertartás, harminc évvel fiatalabbnak látszik a koránál, magára vonva a megszokott csodálatot. Szép és fiatal és lehetetlenül felelőtlen.

De nem jött el. Jön majd egy kártya, vélte Cassandra, az elején olyan kép, ami csak halványan illik az alkalomhoz. Lendületes, kanyargós kézírás, ami felkelti a figyelmet, alul bőséges csókok. Az ilyet könnyű osztogatni, csak sorra kell írni az x-eket.

Cassandra belemártotta kezét a mosogatóba, és meglötyögtette a tartalmát.

– Hát szerintem remekül ment – mondta Phyllis, Nell után a legidősebb, és messze a legerőszakosabb. – Nellnek tetszett volna.

Cassandra kerülte a pillantását.

– Mármint – állt meg Phyllis egy pillanatra törölgetés közben – tetszett volna, ha nem ragaszkodik hozzá, hogy nem akar semmi ilyesmit. – Egyszeriben anyásra váltott. – No és veled mi van? Hogy vagy mostanában?

– Jól vagyok.

– Lefogytál. Eszel te rendesen?

– Napjában háromszor.

– Rád férne egy kis hús. Gyere el holnap vacsorára, meghívom a családot, megsütöm az almáspitémet.

Cassandra nem ellenkezett.

Phyllis gyanakodva nézett körül az ósdi konyhában, szemrevételezte a tűzhely fölötti rogyadozó szagelszívót. – Nem félsz itt egymagadban?

– Nem, nem félek.

– Csak egyedül vagy – fejezte be Phyllis, orrát ráncba szedte a túltengő részvét. – Hát persze. Mi sem természetesebb, jó társaság voltatok ti egymásnak Nellel, igaz? – Jóváhagyást nem várt, szeplős kezét Cassandra karjára tette, és folytatta a nyájas szöveget. – De jól megleszel, tudom, és meg is mondom, miért. Szomorú elveszíteni valakit, akit szeretünk, de mégsem annyira rossz, ha vénecske volt az illető. Ez a világ sora. Már persze sokkal rosszabb, ha valaki fiatal... – Benne rekedt a szó, válla megfeszült. Elvörösödött.

– Hogyne – vágta rá Cassandra. – Természetesen. – Félbehagyta a mosogatást, előrehajolt, kinézett a konyhaablakon az udvarra. Habos víz folyt le az ujjain, az aranygyűrűre, amit nem vetett le. – Ki kellene mennem, gyomlálni egy kicsit. A sarkantyúka még benövi az utat.

Phyllis hálásan kapott az új témán. – Átküldöm Trevort, hadd segítsen. – Göcsörtös ujjai szorosabban markolták Cassandra karját. – Jövő szombat jó lesz?

Dot néni csoszogott ki a hallból, újabb tálcára való piszkos teáscsészével. A pultra csörrentette őket, majd kövérkés keze fejét homlokára nyomta.

– Végre – szólalt meg, és valószínűtlenül vastag szemüvege mögül Cassandrára és Phyllisre pislogott. – Ez az utolsó adag. – Beslattyogott a konyhába, és bekukkantott a süteményesdobozba. – Egész alaposan megéheztem.

– Jaj, Dot – kapott Phyllis élvezettel az alkalmon, hogy a kényelmetlenséget figyelmeztetésbe fordítsa. – Csak most ettél!

– Egy órája.

– Az epehólyagoddal? Gondolj a súlyodra!

– Gondolok – jelentette ki Dot, két kézzel markolva tekintélyes derekát. – Három kilót fogytam karácsony óta. – Visszatette a doboz tetejét, és állta Phyllis kétkedő pillantását. – Tényleg!

Cassandra elfojtott egy mosolyt, és tovább mosogatott. Phyllis és Dot: egyik gömbölyűbb, mint a másik. Akárcsak a többi néni. Anyjuktól örökölték, ő is az anyjától, Nell menekülhetett egyedül a családi átoktól, ő a nyurga ír apjára ütött. Muris látvány volt a karcsú Nell a négy, zsemleforma hűgával

Phyllis és Dot tovább civakodott, és Cassandra tapasztalatból tudta, ha nem vonja el valamivel a figyelmüket, odáig fajul a vita, hogy egyikük (vagy mind a kettő) ledobja a konyharuhát, és pulykavörösen hazarohan. Látott már ilyet, és sehogy sem tudta megszokni, ahogy egy bizonyos mondat vagy egy árnyalatnyival hosszabbra nyúlt pillantás fellobbanthat egy évek óta lappangó nézeteltérést. Cassandra mint egyetlen gyermek lenyűgözőnek és egyben rémisztőnek tartotta a testvéri kölcsönhatások – egyformán lenyűgöző és rémisztő – kitaposott útját. Szerencse, hogy a többi nénikét már hazaterelték családtagjaik, és nem dúsíthatták a perpatvart a maguk mondókájával.

Cassandra megköszöri a torkát. – Szeretnék valamit kérdezni tőletek. – Megemelte kissé a hangját, szinte sikerült magára vonnia a figyelmüket. – Nellről. Valamiről, amit a kórházban mondott.

Phyllis és Dot egyszerre fordult feléje, mindegyiküknek tüzelt az arca. Nővérük említése mintha kijózanította volna őket. Eszükbe idézte, hogy miért is gyűltek itt össze, törölgetve a teáscsészéket. – Valamit Nellről? – kérdezte Phyllis.

Cassandra bólintott. – A kórházban, a vég közeledtével, egy nő-ről beszélt. A hölgy... így emlegette. Az Írónő. Mintha azt gondolta, hogy valamilyen hajón vannak.

Phyllis összeszorította a száját. – Félrebeszélt. Nem tudta, miket mond. Talán egy tévéfilmben látott valakit. Szokott nézni valami sorozatot, ami hajón játszódik?

– Ejnye, Phyl – ingatta a fejét Dot.

– Emlékszem is, mintha ilyesmit szokott volna emlegetni...

– Ejnye már, Phyl – mondta Dot. – Nellie elment. Erre igazán semmi szükség.

Phyllis összefonta karját dús keble előtt, és bizonytalanul hűm-mögött.

– El kell neki mondanunk – szólalt halkán Dot. – Nem árthat. Már nem.

– Elmondani? De mit?! – Cassandra tekintete ide-oda járt kettejük között. Egy újabb családi marakodást akart megelőzni a kérdéssel. Eszében sem volt lerántani a leplet erről a titokzatos utalásról. A nénik úgy meredtek egymásra, mintha ő ott se volna. – Mit kellene elmondani?

Dot megemelte szemöldökét. Phyllisre nézett. – Jobb, ha tőlünk tudja meg, mintha máshogyan jönne rá.

Phyllis szinte észrevehetetlenül bólintott, állta Dot pillantását, és komoran elmosolyodott. A közös titok megújította kettejük szövetségét.

– Hát jó, Cass. Gyere, inkább ülünk le – szólalt meg végül. – Feltenned a teavizet, Dotty kedves? Ihatnánk egy csészével.

Cassandra követte Phyllist a nappaliba, és leült Nell kanapéjára. Phyllis leeresztette jókora hátsóját a másik oldalra, és kipiszkált

egy fonalat. – Nem is tudom, hol kezdjem. Rég nem gondoltam az egészre.

– Miféle egészre? – töprengett értetlenül Cassandra.

– Amit most elmondok neked, az a családunk nagy titka. Minden családnak megvan a maga titka, elhiheted. Némelyik nagyobb, a másik kisebb. – Összevonta szemöldökét, a konyha felé nézett. – Ejnye, mit matat már Dot annyit odakint? Lassú, akár a csiga.

– Mi az a nagy titok, Phyll?

– Megfogadtam magamban, hogy soha senkinek nem mondom el. Az egész dolog már elég széthúzást okozott a családunkban. Bár csak Apus megtartotta volna magának. Azt hitte, szegény ördög, hogy így cselekszik helyesen.

– De hát mit csinált?

Ha Phyllis meghallotta is a kérdést, nem vette tudomásul. Ez az ő története, a maga módján mondja el, nem tűri, hogy siettesék. – Boldog család voltunk. Gazdagok soha, de igazán boldogok. Anyus, Apus, meg mi, lányok. Nellie volt a legidősebb, hiszen tudod, aztán következett az a tíz év kihagyás a háború miatt, utána meg jöttünk mi. – Elmosolyodott. – El se hinnéd, de Nellie volt akkor régen a család lelke. Rajongtunk érte, kicsit anyánknak tekintettük, mi, a fiatalabbak, különösen mikor Anyus megbetegedett. Nell olyan gondosan ápolta Anyust.

Cassandra el tudta képzelni Nellt ápolói szerepben, de hogy az ő szűrős nagyanyja lett volna a család lelke...

– Mi történt?

– Sokáig nem tudta egyikünk sem. Nell akarta így. Minden megváltozott a családunkban, és nem tudtuk, miért. A nővérünkől valaki más lett, és mintha már nem is szeretett volna bennünket.

Nem egyik napról a másikra történt, nem ilyen drámaian. Csak valahogy visszahúzódott, apránként elhidegült tőlünk. Valóságos rejtély volt, nagyon fájdalmas. És Apus nem hagyta magát kifaggatni, akárhogy ösztökéltük.

– A boldogult uram, isten nyugtassa, terelt minket a helyes útra. Nem szándékosan, ne hidd, nem mintha meg akarta volna fejteni Nell titkát. Csak amolyan műkedvelő történésznek képzelte magát. Elhatározta, hogy összeállítja a családfát. Mikor Trevorunk megszületett, épp abban az évben, amikor az anyád. 1947-ben. – Elhallgatott, szúrós szemmel nézte Cassandrárt, mintha azt firtatná, vajon sejti-e, mi következik. Nem sejtette.

– Egy szép napon bejött a konyhába, úgy emlékszem, mintha ma lett volna, és azt mondta, Nellről nem talál semmiféle bejegyzést az anyakönyvben. „Hát hogy is találnál”, mondtam én. „Nellie odafent született, Maryborough-ban, mielőtt a család felszedte a sátorfát, és ideköltözött Brisbane-be.” Ő is így gondolta, mondta Doug, de amikor részletekért írt Maryborough-ba, azt válaszolták, hogy nem létezik ilyesmi. – Phyllis jelentőségteljes pillantást vetett Cassandrára. – Vagyis, Nell nem létezik. Legalábbis hivatalosan.

Cassandra felpillantott, amikor Dot bejött a konyhából, és átnyújtott neki egy teáscsészét. – Nem értem.

– Hogyan is értenéd, aranyom – mondta Dot, és letelepedett a karosszékre, Phyllis mellé. – Mi se értettük, jó sokáig. – Megcsóválta a fejét, felsóhajtott. – Amíg June-nal nem beszéltünk. Trevor esküvőjén, ugye, Phylly?

– Igen – bólintott Phyllis. – 1975-ben. Őrült dühös voltam Nellre. Nemrégiben veszítettük el Apust, és éppen akkor tartottuk a legidősebb fiam esküvőjét. Nellie unokaöccsét. És Nellie még csak

oda se dugta az orrát. Fogta magát, elutazott üdülni. Ezért beszéltem aztán úgy June-nal. Mondhatom, igencsak kiakadtam Nellre.

Cassandra nem értette a dolgot. Sohasem sikerült nyomon követnie nénikéi kiterjedt baráti és rokoni hálózatát. – June kicsoda?

– Egyik unokatestvérünk – magyarázta Dot. – Anyus oldaláról. Valamikor biztosan találkoztál vele. Úgy egy-két évvel idősebb, mint Nell, és lánykorukban testi-lelki jó barátnők voltak.

– Nem volt titkuk egymás előtt – szippantott egy mérgeset Phyllis. – June volt az egyetlen, akinek Nell elmondta.

– De mit?! – tudakolta Cassandra.

Dot előrehajolt. – Apus megmondta Nellnek.

– Apus elmondott valamit Nellnek, amit nem kellett volna – vágott közbe Phyllis. – Azt hitte, szegény öreg, hogy így helyes. Aztán bánta élete végéig, mert már sohasem volt olyan a kettőjük kapcsolata, mint azelőtt.

– Pedig mindig részrehajló volt Nellel.

– Mindannyiunkat szeretett! – vágta oda mérgesen Phyllis.

– Jaj, Phyll... – Dot a szemét forgatta. – Még most se vagy hajlandó elismerni. Nell volt a kedvence, és kész. Ironikus módon, mint kiderült.

Phyllis nem szólt, Dot hát boldogan átvette a gyepelőt. – Nell huszonegyedik születésnapján történt. A parti után.

– Nem a parti után – vágott közbe Phyllis. – Közben. – Cassandrához fordult. – Szerintem úgy vélte, ez a megfelelő idő, Nell új életének kezdete, meg minden. Mert Nell eljegyzett menyasszony volt. Nem nagyapádé, másé.

– Tényleg? – hökkent meg Cassandra. – Sohasem említette.

– Élete nagy szerelme volt, éppenséggel. Helybeli fiú, nem úgy, mint Al.

Phyllis némi undorral ejtette ki a nevet. Nyílt titok volt, hogy a nénik nem kedvelték Nell amerikai férjét. Nem volt ez személyes ellenszenv, inkább a lakosság közös megvetése a második világháború után Brisbane-t elárasztó, fess, pénzes amerikai katonák iránt, akiknek nyilvánvalóan egyetlen céljuk volt: a város nőlakossága fejének elcsavarása.

– És mi történt? Miért nem ment hozzá?

– A parti után pár héttel kiadta az útját – folytatta Phyllis. – Micsoda szerencsétlenség. Annyira kedveltük valamennyien Dannyt, szegény fiú teljesen összetört. Idővel elvett valakit, éppen a háború előtt. Nem mintha sok boldogságban lett volna része. Elesett a japcsik ellen.

– Az édesapja tiltotta meg Nellnek, hogy hozzámenjen a fiúhoz? – kérdezte Cassandra. – Ezt mondta neki azon az estén? Hogy ne menjen Dannyhez?

– Ugyan! – mordult fel Dot. – Apus szerint Danny találta fel a világmindenséget. Egyikünk férje se léphetett a nyomába.

– De hát akkor miért bontotta fel az eljegyzést Nell?

– Nem volt hajlandó elárulni. Még Dannynek sem. Majd megvesztünk, annyira próbáltuk kitalálni – mesélte Phyllis. – Annyit tudtunk csak, hogy Nell nem áll szóba Apussal, és nem áll szóba Dannyvel.

– Amíg csak Phylly nem beszélt June-nal – mondta Dot.

– Kis híján negyvenöt év elteltével.

– És June mit mondott? – kérdezte Cassandra. – Mi történt a partin?

Phyllis belekortyolt a teába, és megemelintette a szemöldökét. – Apus megmondta Nellnek, hogy nem az ő lányuk.

– Örökbe fogadták?

A nénik összenéztek. – Nem éppen – mondta Phyllis.

– Inkább találták – mondta Dot.

– Hazavitték.

– Megtartották.

– Találták? – vonta össze a szemöldökét Cassandra. – Hol?

– A maryborough-i rakparton – magyarázta Dot. – Ahol az Európából érkező nagy hajók kikötöttek. Ma már nem, mostanában sokkal nagyobb kikötők vannak, és persze a legtöbben repülnek.

– Apus rátalált – ragadta el a szót Phyllis. – Mikor még egészen kicsike volt. Éppen a háború kitörése előtt. Csapatostul jöttek az emberek Európából, mi meg ugye tárt karokkal vártuk őket itt, Ausztráliában. Apus akkoriban kikötőfőnök volt, ő ellenőrizte, hogy az utasok tényleg azok, akinek mondják magukat, és hogy megfelelő helyre érkeztek-e. Sokan még csak nem is gagyogtak angolul.

– Úgy tudom, egy délután valami nagy kavarodás volt. Szörnyű útja volt az egyik hajónak. Tífuszjárvány, napszúrás, minden, és amikor a hajó befutott, egy csomó poggyásznak nem volt gazdája, sok emberről meg nem tudták, kicsoda. Jókora fejfájást okozott. Apus persze elrendezett mindent – nagyon tudott rendet tartani –, de a szokásosnál tovább várt, hogy az éjjeli őrrel tudathassa, mi történt, megmagyarázza, miért van sok fölös poggyász az irodában. És várakozás közben vette észre, hogy valaki ott maradt a rakparton. Egy kislány, alig négyévesforma, üldögélt egy gyerekbőrönd tetején.

– Jobbra-balra sehol senki – ingatta a fejét Dot. – Lélekegyedül volt az a gyerek.

– Apus persze megpróbált rájönni, ki az, de a gyerek nem mondta meg. Nem tudja, azt mondta. Nem emlékszik. És a bőröndön nem

volt címke, a tartalma sem segített, már amennyire Apus megítélte. De későre járt, sötétedett, és beborult az ég. Apus tudta, hogy a gyerek biztosan éhes, és eldöntötte, nincs más hátra, hazaviszi magával. Mi mást tehetett volna? Csak nem hagyhatta ott az esőben, a rakparton, lélekegyedül?!

Cassandra a fejét ingatta, megpróbálta összeegyeztetni a Phyllis történetében szereplő fáradt, magányos kislányt azzal a Nellel, akit ismert.

– Ahogy June meséli, másnap Apus visszament, arra számított, hogy félőrült rokonokat talál, rendőrséget, nyomozást.

– De nem volt semmi – vette át a szót Dot. – Teltek-múltak a napok, és semmi, semmi. Egy szót se hallott senkitől.

– Mintha a gyerek nem hagyott volna nyomot maga után. Megpróbálták megtudni persze, hogy kicsoda, de annyian érkeztek mindennap... annyi adminisztráció volt. Olyan könnyen átcsúszhatott valami.

– Vagy valaki.

Phyllis felsóhajtott. – Hát megtartották.

– Mi mást tehettek volna?

– És elhitették vele, hogy az ő gyerekük.

– Mint mi.

– Amíg be nem töltötte a huszonegyet – bölintott Phyllis. – És Apus eldöntötte, hogy meg kell tudnia az igazságot. Hogy talált gyerek, akit semmi más nem azonosít, mint egy gyerekbőrönd.

Cassandra nem szólt, megpróbálta megemészteni ezt az értesülést. Szorongatta a meleg teáscsészét. – Annyira egyedül érezhette magát.

– De mennyire – bölintott Dot. – Egész úton lélekegyedül. Hosszú-hosszú hetekig azon a nagy hajón, aztán ott ülni az üres rakparton.

– Na és azután.

– Ezt hogy érted? – emelte meg a szemöldökét Dot.

Cassandra összehépcselte a száját. Valóban: hogyan érti? Valósággal hullámként zúdult rá nagyanya magányának bizonyosságára. Mintha abban a pillanatban egy olyan Nellt pillantott volna meg, akit sohasem ismert. Vagy inkább hirtelen megértette a jól ismert Nellnek egy valóját. A magányát, a függetlenségét, a szúróságát. – Rátörhetett a magány, amikor rádöbbsent, hogy nem az, akinek gondolta magát.

Phyllis meglepődött. – Tényleg. Bevallom, ezt kezdetben nem láttam. Amikor June elmesélte, nem fogtam fel, hogy ennyire megváltoztathatott mindent. Ha kerékbe törnek, se értettem, miért hatott ilyen szörnyen Nellre. Anyus, Apus nagyon szerette, mi meg valósággal istenítettük a nővérünket; különb családot nem is álmodhatott volna. – A kanapé karfájára könyökölt, fejét a kezére támasztotta, fáradtan dörzsölte a halántékát. – Idő jártával azért ráébredtem – ilyesmi ugye megtörténik –, beláttam, hogy amit biztosnak veszünk, mennyire fontos. Hiszen tudod, a család, a vér, a múlt... Ezekről leszünk olyanok, amilyenek vagyunk. És Apus mindezt elvette Nellől. Nem szándékosan, de megtette.

– Nell megkönnyebbülhetett, hogy végre megtudtátok – mondta Cassandra. – Valamennyire enyhíthette a dolgot.

Phyllis és Dot összenézett.

– De ugye megmondtátok neki, hogy megtudtátok?!

Phyllis összevonta a szemöldökét. – Jó párszor már-már megmondtam, de végül nem találtam megfelelő szavakat. Egyszerűen nem tudtam megtenni Nellel. Olyan sokáig nem szölt egy árva szöt egyikünknek se, egész életét a titok körül építette fel, annyira vigyázott, hogy megtartsa magának. Úgy éreztem... Nem is

tudom... szinte kegyetlenség lett volna lerombolni azt a falat. Mint-ha másodszor is kihúznák alóla a szőnyeget. – Megrázta a fejét. – De persze lehet, hogy ez csak mesebeszéd. Nell, ha akart, nagyon goromba tudott lenni, talán egyszerűen nem volt hozzá bátorságom.

– Ennek semmi köze bátorsághoz, gyávasághoz – jelentette ki Dot. – Megegyeztünk, hogy így lesz a legjobb, Phylly. Nell így akarta.

– Hát talán igazad van – sóhajtott Phyllis. – De akkor is, éppenséggel lett volna alkalom, például mikor Doug visszavitte azt a bőrröndöt.

– Apus közvetlenül a halála előtt – magyarázta Cassandrának Dot – megkérte Phylly férjét, hogy vigye át a bőrröndöt Nellnek. Hogy mi van benne, arról egy szót se szólt. Mert Apus ilyen volt, legalább olyan jól tudott titkot tartani, mint Nell. Évtizedekig rejtgette azt a bőrröndöt. Minden pontosan úgy volt benne, mint amikor Apus rátalált Nellre.

– Fura – jegyezte meg Phyllis. – Amint megpillantottam az a bőrröndöt, June meséje jutott az eszembe. Tudtam, hogy csak az lehet, amit Apus Nellnél talált a rakparton, akkor régen, és közben egész idő alatt ott volt Apus raktárában, és soha eszembe se jutott megnézni, mi lehet. Nem hoztam összefüggésbe Nellel meg az eredetével. Ha egyáltalán gondoltam rá, csak elcsodálkoztam, mit akarahatott Anyus meg Apus egy ilyen fura bőrrönddel. Fehér bőr, ezüstcsatok, és egészen kicsike volt, gyerekeknek való ...

Phyllis ugyan részletesen leírta, de kár volt fáradnia, mert Cassandra pontosan tudta, milyen az a bőrrönd.

Mi több, azt is tudta, hogy mi van benne.

5

BRISBANE, 1976

Cassandra tudta, hova tartanak, mihelyt anyja lehúzta a kocsi ablakát, és kiszólt a benzinkutasnak: – Tele kérem. – A férfi válaszolt valamit, és Anya kislányosan felkacagott. A kutas Cassandra-ra kacsintott, aztán a pillantása Anya hosszú, barna lábára tévedt, a levágott szélű farmer sortban. Cassandra megszokta, hogy a férfiak megbámulják Anyát, de nemigen törődött ezzel. Most is inkább kinézett az ablakon, és Nellre gondolt, a nagyanyjára. Mert őhöz tartanak. Anya csak akkor hajlandó öt dollárnál többért benzint tankolni, ha a délkeleti autóúton Brisbane-be iyekeznek.

Cassandra mindig tartott egy kicsit Nelltől. Mindössze ötször találkozott vele (már amennyire emlékezett), de Nell nem az az ember, akit hamar el lehet felejteni. Először is, Cassandra még ilyen öreg valakit nem látott a való életben. És nem mosolygott, mint mások, amitől valahogy előkelőnek, és nem is kicsit félelmetesnek látszott. Lesley nem sokat emlegette Nellt, de egyszer, amikor Cassandra már ágyban volt, és anyja a Len előtti barátjával marakodott, hallotta, hogy Nellt mint boszorkányt emlegetik, és Cassandra akkor ugyan nem hitt már a varázslatban, de ezt a képet nem tudta kitörölni az emlékezetéből.

Nell valóban olyan volt, mint egy boszorkány. Kontyba csavart hosszú, ezüstös hajával, a paddingtoni domboldalon álló keskeny faház a hámló citromsárga festékekkel, az elgazosodott kerttel, a Nell sarkából el nem maradó szomszéd macskákkal. Ahogy Nell a szemét az emberre szegezi, mintha bűbájt akarna hozni rá.

Száguldottak a Logan Roadon, lehúzott ablakkal, és Lesley versenyt énekelt a rádióval – a *Countdown* sugározta állandóan az új ABBA-számot. Átkeltek a Brisbane folyón, kikerülték a városközpontot, és végighajtottak Paddington kis házakkal pettyezett dombjain. A Latrobe Terrace-ről le egy meredek lejtőn, és egy keskeny utcában feleúton állt Nell háza.

Lesley hirtelen fékezett, és levette a gyújtást. Cassandra ült egy pillanatig, a nap forrón sütött át a szélvédőn, melengette a lábát, a térde alatt bőre a műbőr üléshez ragadt. Anyja után ő is kiugrott az autóból, megállt mellette a járdán, és akaratlanul is felbámult a magas, faborítású házra.

Egyik oldalon keskeny, repedezett betonösvény vezetett felfelé. Odafent, magasban volt a bejárati ajtó, de a lépcsőt valaki évekkel azelőtt lezárta, hát a bejárat sötét volt, és Lesley szerint soha nem is használja senki. Nell így szereti, fűzte hozzá Lesley: így nem toppanhat be váratlan látogató, aki szívesnek reméli a fogadtatást. Az ereszcatorna ócska volt és rozoga, a jókora, rozsdás szélű lyukakon alighanem vödörszám ömlött zivatarban a víz. De ma nyoma sincs esőnek, gondolta Cassandra, ahogy a langyos szellőben megcsendültek a szélcsengettyűk.

– Uramisten, micsoda mocsok egy hely ez a Brisbane – kukkantott át nagy barna napszemüvege fölött Lesley, és megcsóválta a fejét. – Hála az égnek, hogy elszabadultam.

Zaj hallatszott az ösvény teteje felől. Sima szőrű vörös macska vetett barátságatlan pillantást a jövevényekre. Kapu nyikordult rozsdásan, léptek hallatszottak. Magas, ezüsthajú alak jelent meg a macska mellett. Cassandrának elakadt a lélegzete. Nell. Mintha egy képzeletbeli szörnnyel kerülne szemtől szembe.

Csak álltak, szemlélték egymást. Egyikük sem szólt. Cassandrának az a különös érzése támadt, mintha valami rejtelmes felnőtt-szertartásnak volna tanúja, amit nem ért egészen. Vajon miért állnak, ki mozdul elsőnek?

Nell törte meg a csendet. – Mintha beleegyeyztél volna, hogy ezentúl telefonálsz előbb?

– Én is örülök, hogy látlak, anya.

– Éppen aukcióra válogatom a holmit. Minden tele van, még le se lehet ülni.

– Megoldjuk. – Lesley Cassandra felé csettintett. – Az unokád szomjas. Rohadt meleg van idekint.

Cassandra egyik lábáról a másikra állt. Lenézett a földre. Van valami furcsa anyja viselkedésében, valami szokatlan, érthetetlen idegesség. Hallotta, hogy nagyanyja lassan felsóhajt.

– Hát jó – mondta Nell. – Talán gyertek be.

Nell nem túlzott: csakugyan óriási volt a rendetlenség. A padló tele összegyűrt újságok halmaival. Az asztalon, megannyi sziget az újságtengerben, számtalan porcelán-, üveg- és kristálytárgy. Csecsebecsék, gondolta Cassandra, büszkén, hogy emlékszik a szóra.

– Teszek fel tevizet – azzal Lesley a konyha túloldalára csusszant.

Nell és Cassandra kettesben maradt, és az idősebb asszony azon a hátborzongató módon szegezte Cassandrára a szemét.

– Nőttél – szólalt meg idővel. – De még mindig túl vékony vagy. Igaz. A suliban is mindig mondják a gyerekek.

– Én is ilyen vékony voltam – mondta Nell. – Tudod, hogy hívott apám?

Cassandra vállat vont.

– Szerencselábúnak. Szerencse, hogy a lábam nem tört ketté. – Nell bögréket akasztott le az ómódi konyhaszekrény oldalán levő kampókról. – Teát kérsz vagy kávét?

Cassandra elrettenve rázta meg a fejét. Igaz ugyan, hogy májusban már tizedik évébe lépett, de azért még kislány, nem szokta meg, hogy felnőttek felnőttalokkal kínálják.

– Nálam nincs se szörp, se szénsavas üdítő – figyelmeztette Nell –, se más ilyesmi.

Cassandra végre megtalálta a hangját. – Szeretem a tejet.

Nell rápillantott. – A hűtőben van. Sokat tartok a macskák miatt. Vigyázz, a palack csúszós, le ne ejtsd a padlómra.

Amikor kitöltötték a teát, Cassandrára rászólt az anyja: söprés. Túl szépen süt a nap ahhoz, hogy egy kislány idebent gubbasszon. Nell nagymama hozzátette, hogy játszhat a ház mögött, de össze ne törjön valamit. És a lábát be ne tegye a földszinti lakásba.

Ez is olyan délszaki hóhullám volt, amikor a napok mintha hézag nélkül kapcsolódnának egymásba. A ventilátor csak kavarja a forró levegőt, fülsiketítően zirregnek a kabócák, megerőltető minden lélegzet, és mást se lehet tenni, csak feküdni hanyatt, és várni, hogy

elmúljon január és február, hogy jöjjenek a márciusi viharok, és végre feltámadjon az áprilisi szél.

De Cassandra ezt nem tudta. Gyerek lévén gyerek módra állta a keserves éghajlatot. Becsapta maga mögött a szűnyoghálós ajtót, és az ösvényen leballagott a hátsó kertbe. Szirmát hullató pluméria aszalódott a napon, feketén, szárazon, összezsugorodva. Cassandra léptei alatt elkenődött. Örömfélét érzett, ahogy nézte a fekete foltokat a szőke betonon.

A kert elején letelepedett a kis vas kerti székre, és lenézett rejtélyes nagyanyjának furcsa kertjére, meg mögötte a toldott-foldott házra. Vajon miről beszélgethetnek Anya és Nagyanya, és miért jöttek ide éppen ma? De akárhogy forgatta agyában a kérdéseket, sehogy sem talált választ.

Idővel ellenállhatatlannak bizonyult a kert vonzereje. Cassandra feledte kérdéseit, és nekiállt nebáncsvirágterméseket aratni, mialatt egy közönyt tettető fekete macska a távolból figyelte. Miután tekintélyes mennyiséget összegyűjtött, felmászott az udvar hátsó sarkában álló mangófa legalacsonyabb ágára, óvatosan szorongatta a terméseket, aztán sorra kipukkasztotta valamennyit. Élvezte, ahogy a hűvös, nyálkás magvak bepermetezik az ujjait, derült a cica meglepetésén, mikor a mancsai közé pottyant egy magburok, amit megszimatolt, mert sáskának vélte.

Mikor Cassandra végzett valamennyi magburokkal, sortjába törölte a kezét, és pillantása körüljárta a kertet. A drótkerítés túloldalán nagy, négyszögletes, fehér épület emelkedett. Cassandra tudta, hogy ez a Paddington Színház, bár most zárva volt. Valahol a közelében van nagyanyja régiségboltja. Cassandra járt már ott Lesley egy régebbi rögtönzött brisbane-i kiruccanásán. Anyja Nellnél hagyta, míg a maga ilyen vagy amolyan dolga után járt.

Nell megengedte, hogy kifényesítsen egy ezüst teáskészletet. Cassandra élvezte a Silvo szagát, meg ahogy a dörzsöléstől eltűnt a feketeség, és szép fényes lett a teáskanna. Nell még a fémjeleket is elmagyarázta – az oroszlán a színezüst jele, a leopárdfej Londont jelenti, a betű az elkészítés esztendejét. Később Cassandra otthon kutatott fényesíteni való ezüst után, amit majd dekódolhat Lesley-nek. De nem talált semmit. Mostanára már el is felejtette, mennyire élvezte akkor a feladatot.

Telt-múlt az idő, a mangólevelek ernyedten csüggtek a hőségben, a szarkáknak torkukon akadt a csörgés, és Cassandra lefelé baktatott a kerti ösvényen. Anya és Nell még a konyhában volt – látta elmosódó árnyukat az ajtó szúnyoghálóján át –, hát a ház körül balagott tovább. Kerekeken gördülő jókora faajtóra bukkant – amikor meghúzta a kilincset, kinyílt, és mögötte feltárult a ház alatti hűvös, homályos helyiség.

A sötétség olyan ellentétben állt a kinti fényözönnel, mintha a küszöbön át egy másik világba lépett volna. Cassandrárt elfogta az izgalom, ahogy belépett és körbejárta a szobát. Jókora hely volt, de Nell szinte pukkadásig megtöltötte. Mindenféle formájú, méretű dobozok halmozódtak padlótól mennyezetig a helyiség három oldalán, a negyedikhez különféle ablakokat, ajtókat támasztottak, némelyiken törött volt az üveg. Szabadon csak egy ajtónyílás maradt, a túlsó fal közepe táján, ami abba a szobába nyílt, amit Nell „a lakás”-nak nevezett. Cassandra bekukkantott: a helyiség akkora volt, mint egy hálószoba. Súlyos könyvekkel terhelt, összetákolts polcok fedték két falát, a sarokban piros-fehér-kék folttakaró borított egy tábortábori ágycsészét. Egyetlen kis ablakon jutott be némi fény, de az ablakra keresztlécet szegeztek. Hogy be ne jussanak a betörők, gondolta Cassandra. Bár el se tudta képzelni, mit kereshetnének egy ilyen szobában.

Elfogta a vágy, hogy leheveredjen az ágyra, érezze meleg bőre alatt a takaró hűvösét, de Nell félreérthetetlenül a tudtára adta: játszhat odalent, de a lakásba nem szabad belépnie – és Cassandra megszokta az engedelmisséget. Nem lépett be a lakásba, nem hevedett az ágyra, hanem elfordult. Visszament oda, ahova egy gyerek, valamikor régen, ugróiskolát rajzolt a betonpadlóra. Alkalmos követ keresett, néhányat eldobott, míg megfelelően simát, jól kézre állót nem talált.

Cassandra elgurította – remekül beletalált az első négyzet közepébe – és ugrálni kezdett. Már a hetesnél tartott, amikor nagyanyja hangja, élesen, akár a törött üveg, átvágott fentről a padlón. – Mi féle anya vagy te?

– Nem rosszabb, mint amilyen te voltál.

Cassandra meg se mukkant, fél lábbal egyensúlyozott egy négyzet közepén, úgy hallgatózott. Csend volt, már amennyire megállapíthatta. Bár lehet, hogy csak halkabbra fogták a hangjukat, hiszen kétoldalt alig néhány méterre vannak a szomszédok. Len mindig figyelmeztette veszekedés közben Lesley-t, hogy nem kell a szomszédok füle hallatára kitergetni a szennyesüket. Az nyilván nem zavarta őket, ha Cassandra meghallja minden szavukat.

Cassandra megingott, elveszítette az egyensúlyát, kénytelen volt letenni a lábát. De csak egy másodperc törtrészére, és mindjárt fel is emelte. Még Tracy Waters, az ötödikes lányok között a legszigorúbbnak tartott ugróiskola-bíró is engedélyezte volna, hogy folytassa a menetet, de Cassandrában kihuny a lelkesedés. Anyjának hangja kiborította. Megfájdult a hasa.

Félredobta a követ, és kilépett az ugróiskolából.

Nem akarózott megint kimennie a hőségbe. Igazában olvasni lett volna kedve. Bemenedülni az Elvarázsolt Erdőbe, felmászni a

Legmagasabb Fára, vagy a Híres Ötökkel felkutatni a Csempészbarlangot. Maga elé képzelte a könyvét: ott hever az ágyán a párna mellett, ahol reggel hagyta. Milyen buta, hogy nem hozta magával; szinte hallotta Len hangját, mint mindig, ha valami butaságot csinált.

Aztán Nell polcaira gondolt, a lakást szegélyező régi könyvekre. Nell biztosan nem haragudna, ha kiválasztana egyet, és leülne olvasni. Vigyáz, hogy ne okozzon kárt, hogy mindent úgy hagyjon, ahogyan találta.

Ósdi porszag volt odabent. Cassandra végigjártatta tekintetét a piros, zöld és sárga könyvgerincek sorain, olyan címet keresett, ami megállásra készítené. A harmadik polcon vörös macska nyújtózott, egy napfényásvan egyensúlyozott a könyvek előtt. Cassandra addig észre sem vette. Vajon honnan jöhetett? Hogyan surrant be a lakásba, hogy ő meg se látta? A macska megérezhette, hogy nézik, két elülső lábára támaszkodott, és fenséges pillantással mérte végig Cassandrárt. Aztán egyetlen kecses mozdulattal a padlóra szökkent, és eltűnt az ágy alatt.

Cassandra pillantása követte. Vajon milyen lehet ilyen könnyedén mozogni, így eltűnni nyomtalanul? Pislogott. Talán nem is olyan nyomtalanul. Ahol a macska félresodorta a takaró szélét, valami előbukkant. Kicsi és fehér. Négyszögletes.

Cassandra letérdelt, és megemelte a takaró szélét. Alája sandított. Kicsi bőrrönd volt ott. Régi bőrrönd. A teteje elferdült, Cassandra egy kicsit belelátott. Papírok, fehér anyag, egy kék szalag.

Egyszeriben biztosan tudta: ki kell derítenie, mi van abban a bőrröndben, még ha ezzel még jobban megszegi is Nell szabályait. Hevesen vert a szíve, ahogy előhúzta a bőrröndöt, és a fedelet az ágynak támasztotta. Sorra megnézte, mi van benne.

Ezüst hajkefe, régi, és biztos nagyon értékes, kis leopárdfej – London! – lenyomata a sörte mellett. Egy szép kis fehér ruha, olyan régmódi, amelyet Cassandra még sose látott, és persze soha nem is volt ilyen ruhája – ki is nevettek volna a lányok az iskolában, ha ilyesmit visel. Halványkék szalaggal összekötött papírcsomó. Cassandra hagyta kibomlani a szalagot, és félresöpörte a végeit, hogy lássa, mi van alatta.

Egy kép. Fekete-fehér rajz. Olyan gyönyörű nő, amelyet Cassandra még sohasem látott. Egy kerti ív alatt áll. Nem, nem is ív, levelekkel benőtt ajtónyílás, bejárat a fák alagútjába. Labirintus, ötlött az eszébe. Készen bukkant fel a gondolataiban ez a különös szó.

Sok-sok kis fekete vonalból állt össze a varázslatos kép. Vajon milyen lehet ilyet alkotni, töprengett Cassandra. A kép furán ismerős volt, először el sem tudta gondolni, ez hogyan lehetséges. Aztán ráébredt – a nő olyan, mintha egy gyerekkönyvben szerepelne. Mint egy illusztráció egy réges-régi tündérmesében, a leányzó, aki királykisasszonnyá válik, amikor a daliás herceg meglátja, kit leppez a rongyos ruha.

Letette maga mellé a rajzot, és megnézte, mit rejt még a csomag. Volt ott néhány boríték, bennük levelek, meg egy vonalas füzet, amit valaki telerótt hosszú, kanyargós betűkkel. Cassandra felől akár idegen nyelven is írhatták, mert nem tudta elolvasni. Nyomatványokat és folyóiratok kitépett lapjait dugták a bőrrönd aljába, meg egy fényképet: egy férfi volt rajta, egy nő, meg egy hosszú copfos kislány. Cassandra egyiküket sem ismerte.

A füzet alatt talált a mesekönyvre. Zöld kartonfedelén arany betűk: *Varázslatos mesék kislányoknak és kislányoknak*, írta Eliza Makepeace. Cassandra elismételte a szerző nevét, élvezte ajkán a rejtelmes szavak súrlódását. Kinyitotta a könyvet – az előzéklapon

kép volt: egy tündér ült egy madárfészekben, hosszú, lebegő haja körül csillagkoszorú, hátán nagy, áttetsző szárnyak. Amikor közelebbről megnézte, észrevette, hogy a tündér arca ugyanolyan, mint a rajzon látott nőé. A fészek töve köré szálkás betűk sora kanyarodott: „Mesemondótok, Makepeace kisasszony”. Cassandra gyönyörteljes borzongással lapozott az első tündérmesére, ezüstmolyok szanaszét röppenő raját rebbentve fel. Az idő sárgára színezte a lapokat, elrongyolta a szélüket. A papír morzsolódott, és amikor megdörzsölte az egyik számárfüles lapot, szinte szétfoslott, elmállott, porrá lett.

Cassandra képtelen volt ellenállni. Oldalára hengeredett a tábori ágy közepén. Tökéletes hely volt olvasáshoz, hűvös, csendes, titkos. Cassandra mindig elbújva olvasott, bár maga sem tudta, miért. Mintha nem tudná lerázni magáról a büntudatos gyanút, hogy lusta, és hogy ha mindenestül átadja magát valaminek, ami ennyire élvezetes, az csak helytelen lehet.

De átadta magát. Leereszkedett a Nyuszi barlangjába, egy varázsos, titokzatos mesébe egy királykisasszonyról, aki egy vak vénasszonnyal lakott egy kunyhóban a sötét erdő szélén. Bátor királykisasszony volt, Cassandra soha, soha nem lesz ilyen bátor.

Két lap volt még a mese végéig, amikor léptekre figyelt fel: oda-fent járt valaki a padlón.

Jönnek.

Gyorsan felült, lábát a padlóra lendítette. Kétségbeesetten szeretne volna végigolvasni a mesét, megtudni, mi történik a királykisasszonnyal. De hiába. Elegyengette a papírlapokat, mindent visszalökött a bőrröndbe, azt meg az ágy alá csúsztatta. Eltörölte engedetlenségének minden tanújelét.

Kisurrant a lakásból, felkapott egy követ, és visszaindult az ug-róiskolához.

Mire anyja és Nell kilépett a lengőajtón, Cassandra meggyőzően tanúsította, hogy egész délután ugróiskolázott.

– Gyere ide, kölkök – szólt Lesley.

Cassandra leporolta sortját, odament anyjához, és elcsodálkozott, amikor Lesley átkarolta a vállát.

– Jól szórakoztál?

– Igen – válaszolt óvatosan Cassandra. Leleplezték volna?

De anyja nem volt mérges. Épp ellenkezőleg; szinte diadalmasnak látszott. – Ugye mondtam? – nézett Nellre. – Jól elvan magában ez a gyerek.

Nell nem válaszolt, és Cassandra anyja folytatta: – Itt maradsz egy darabig Nell nagymamánál, Cassie. Mulass jól.

Ez meglepő volt. Anyjának még valami dolga van Brisbane-ben? – Itt fogok ebédelni?

– Szerintem mindennap, míg vissza nem jövök érted.

Cassandra hirtelen ráébredt, milyen éles az a kő, amit szorongat. Ahogy a széle az ujjai hegyébe nyomódik. Anyjáról nagyanyjára pillantott. Játszanának? Anyja talán viccel? Várt; vajon Lesley felnevet-e.

Nem nevetett. Csak nézett Cassandrára, kék szeme nagyra tárgult.

Cassandra nem talált szavakat. – Nem hoztam pizzamát – nyögte ki végül.

Anyja ekkor elmosolyodott, sietősen, szélesen, megkönnyebbülten, és Cassandra felfogta, hogy az ellenkezés pillanata elszállt. – Sose aggódj, te számár. Bepakoltam neked egy bőröndöt, ott van a kocsiban. Csak nem gondolod, hogy koffer nélkül hagylak itt?

Nell mindvégig hallgatott. Mereven. Cassandra megállapította, hogy helytelenítően néz Lesley-re. Nagyanya biztos nem akarja,

hogy ő itt maradjon. A kislányok általában láb alatt vannak, szokta mondani Len.

Lesley a kocsihoz szökkent, benyúlt a nyitott hátsó ablakon, és kiemelt egy kis útitáskát. Vajon mikor csomagolta be, tűnődött Cassandra, miért nem hagyta, hogy ő maga pakolja be?

– Nesze, kölök – lökte oda a táskát Cassandrának Lesley. – Van benne meglepetés, egy új ruha. Lennel együtt választottuk.

Felegyenesedett. – Ígérem, csak egy-két hétre – mondta Nellnek. – Amíg Lennel egyenesbe nem jövünk. – Felborzolta Cassandra haját. – Nell nagymama örül, hogy itt maradsz. Igazi nyári vakáció lesz a nagy kánikulában. Mesélhetsz majd a többi gyereknek, mikor megint suliba mész.

Cassandra nagyanyja ekkor elmosolyodott; de nem volt ez örömteli mosoly. Cassandra tudni vélte, milyen érzés így mosolyogni. Maga is sűrűn gyakorolta, valahányszor anyja megígérte, hogy teljesíti valami hő vágyát, és ő tudta, hogy úgysem lesz belőle semmi.

Lesley futó pusztit nyomott az arcára, megszorította a kezét, és aztán valahogy már ott se volt. Mielőtt Cassandra megölelhette volna, figyelmeztethette volna, hogy óvatosan vezessen, vagy megkérdezhetette volna, hogy mikor is jön érte.

Nell később vacsorát készített – sült kolbászt, krumplipürét, konzervzöldborsót –, és a konyha melletti keskeny szobában ettek. Nell házában nem volt az ablakokon szúnyogháló, mint Len lakókocsijában a Burleigh-parton; ehelyett Nell légycsapót tartott az ablakdeszkán. Sebesen odacsapott a fenyegető legyekre, szúnyogokra.

A jól begyakorolt, villámgyors támadásokra a Nell ölében szunnyadó macska épp csak megrezzent.

A hűtőszekrényen álló vaskos ventilátor kavargatta a sűrű, nyirkos levegőt, miközben ettek. Cassandra a tőle telhető udvariassággal válaszolt nagyanyja hébe-hóba feltett kérdéseire, és nagy nehezen véget ért a kínos-keserves vacsora. Cassandra segített eltörölgetni az edényt, majd Nell bevitte a fürdőszobába, és langyos vizet eresztett a kádba.

– Téli hideg fürdónél csak egy rosszabb – mondta tárgyilagos hangon Nell –, a meleg fürdő nyáron. – Elővett egy barna törülközőt a szekrényből, és a vécéartály tetejére terítette. – Mire eddig a vonalig ér a víz, elzárhatod – mutatott egy repedésre a zöld porcelánon, majd felegyenesedett, eligazgatta a ruháját. – Rendben van?

Cassandra bólintott, elmosolyodott. Remélhetőleg helyesen válaszolt. A felnőttek néha furák. Többnyire nem szeretik, ezt tapasztalatból tudta, ha a gyerekek kinyilvánítják az érzéseiket, pláne a neheztelésüket. Len sűrűn figyelmeztette Cassandrárt: a jó gyerek mosolyogjon, és a komor gondolatait tartsa meg magának. De Nell más volt. Hogy honnan tudja, nem volt benne biztos, de érezte, hogy Nellnél mások a szabályok. De azért biztos, ami biztos.

Ezért nem említette a fogkefét, illetve a fogkefe hiányát. Lesley mindig elfelejtett ilyesmit, ha házon kívül aludtak, de Cassandra úgy érezte, egy-két hetet kibír fogkefe nélkül. Haját gumigyűrűvel kontyba fogta a feje búbján. Otthon anyja zuhansapkáját szokta feltenni, de nem biztos, hogy Nellnél van ilyen, és nem akarta megkérdezni. Bemászott a kádba, ült a langyos vízben, térdét felhúzta, szemét lehunyta. Hallgatta, amint a víz a kád oldalát nyaldossa, zümmög a villanykörte, meg fent valahol egy szúnyog.

Sokáig ült így, aztán kellenlenül kimászott – ha sokáig halogatja, Nell talán bejöhet. Megtörülközött, a törülközőt óvatosan a zuhany rácsára akasztotta, elegyengette a szélét, aztán pizsamába bújt.

Nellt a télikertben találta, egy nyugágyra terített lepedőt, takarót. – Ez nem éppen alvásra való – mondta, és felveregetett egy párnát. – A matrac elég silány, a rúgók kemények, de hiszen pillevékony vagy. Elleszel, elég kényelmesen.

Cassandra komolyan bólintott. – De hiszen nem maradok sokáig. Talán egy-két hétig, mire Anya és Len egyenesbe jönnek.

Nell komoran elmosolyodott. Körülnézett, majd vissza Cassandrára. – Kell még valami? Egy pohár víz? Vagy lámpa?

Cassandra eltöprengett: vajon van-e Nellnek egy tartalék fogkefeje, de nem tudta megformálni a megfelelő szavakat. Némán megázta a fejét.

– Hát akkor bújj be – és Nell megemelte a takaró sarkát.

Cassandra engedelmesen bebújt, Nell helyrehúzta a lepedőt. Meglepően lágy volt, kellemesen elnyűtt, az illata ismeretlen, de tiszta.

– Hát... – Nell tétovázott. – Akkor jó éjszakát.

– Jó éjszakát.

Elaludt a villany, és Cassandra egyedül maradt.

A sötétben felerősödtek az idegen hangok. Forgalom egy távoli hegygerincen, televízió a szomszédból. Nell léptei a szomszéd szoba padlóján. Az ablakon meg-megcsörrentek a szélcsengettyűk, és Cassandra megérezte, hogy a levegő eukaliptusz és kátrány szagával terhes. Zivatar közeledik.

Összekuporodott a takaró alatt. Cassandra nem szerette a zivatart. Annyira kiszámíthatatlan. Alkudozott magával: ha tízig tud számolni, mire a következő autó végigzúg a közeli dombon, nem lesz semmi baj. A zivatar gyorsan elvonul, és Anya egy héten belül visszajön.

Egy. Kettő. Három... Nem csalt, nem hadart... Négy. Öt... Még semmi, már feleúton jár... Hat. Hét... Gyors lélegzet, autó még sehol, már majdnem odaér... Nyolc.

Cassandra hirtelen felegyenesedett az ágyon. Az útitáskának zsebei vannak. Anya nem felejtette el a fogkefét, a biztonság kedvéért az egyik zsebbe dugta.

Cassandra lecsusszant az ágyról, amikor egy heves szélroham az ablaktáblához lökte a szélcsengettyűt. Átsurrant a szobán, meztelen lábát hűvösen simogatta a padlódeszkák között besurranó szél.

A ház fölött vészjóslóan megdördült az ég, majd látványos fénybe borult. Veszdelmes érzés volt, Cassandrárt arra a viharra emlékeztette, amiről délután a tündérmesében olvasott, a haragos viharra, ami az öreganyó kunyhójáig üldözte a kis királykisasszonyt.

Cassandra letérdelt a padlóra, sorra végigkutatta az útitáska zsebeit, magában bűvölte a fogkefét: bukkanjon már fel ismerős formája a keze alatt.

Nagy, kövér esőcseppek hullottak, doboltak a hullámbádog háztetőn. Kezdetben egynehány, de egyre sűrűbben, végül már nem is volt szünet a cseppek között.

Ha már itt van, akár végigkutathatja a táskát: a kis fogkefét talán olyan mélyre dugta Anya, hogy eddig észre se vette? Mélyen belenyúlt a táskába, mindent kiráncigált. A fogkefe sehol.

Újabb dörgés rázta meg a házat. Cassandra befogta a fülét. Felszedelőzködött, két karjával átfogta magát, felrémlt benne,

milyen sovány, mennyire jelentéktelen, ahogy visszasietett az ágyba, és bebújt a takaró alá.

Esővíz zúdult alá az ereszről, patakokban folyt az ablakon, kiöntött a készületlenül ért esőcsatornából.

Cassandra mozdulatlanul feküdt a takaró alatt, átölelve magát. A nyirkos levegő melege ellenére csupa libabőr volt a karja. Tudta, hogy aludnia kellene. Máskülönben fáradt lesz holnap, és senki sem kedveli egy morcos gyerek társaságát.

De akárhogy igyekezett, elkerülte az álom. Barikákat számolt, magában sárga tengeralattjárókról énekelt, mondókákat sorolt, tündérekről mesélt. De az éjszaka könnyörtelenül a végtelenbe nyúlt.

Villám hasította az eget, szakadt az eső, mennydörgés robbant, és Cassandra sírva fakadt. A hosszas rabságban tartott könnyek végre kiszabadultak az eső sötét fátyla alatt.

Mennyi idő telhetett el, mire észrevette az ajtóban álló árnyékos alakot? Egy perc? Vagy tíz?

Cassandra elfojtotta zokogását, bár vadul égette a torkát.

Suttogás. Nell hangja. – Meg akarom nézni, csukva van-e az ablak.

Cassandra a sötétben visszafojtotta lélegzetét, a lepedő sarkával megtörölte a szemét.

Nell már közel van; Cassandra érzékelte a különös elektromosságot, amit érintés nélkül is éreztet egy közelben álló emberi lény.

– Mi baj?

Cassandra elszorult torka nem engedte át a szavakat.

– A zivatar? Félsz a vihartól?

Cassandra megrázta a fejét.

Nell mereven leült az ágy szélére, szorosabbra húzta dereka körül a köntösét. Újabb villám, és Cassandra meglátta nagyanyja arcát, felismerte anyjának kissé ferde vágású szemét.

A zokogás végre kitört. – A fogkefém – hüppögött a könnyein át.
– Nincs itt a fogkefém.

Nell egy pillanatig döbbenten nézte, aztán karjába vette Cassandrárt. A kislány összerezzen, meglepte a hirtelen, váratlan mozdulat, de aztán megadta magát. Előredőlt, fejét Nell lány, levendulaillatú testén pihentette, válla rázkódott, míg meleg könnyeket sírt Nell hálóingébe.

– Ejnye, ejnye – suttogetta Nell, és megsimogatta Cassandra haját.
– Ne aggódj. Majd keresünk másikat. – Az ablak felé fordult, nézte, ahogy az eső végizúdul az ablakon. Arcát Cassandra feje búbján pihentette. – Erős gyerek vagy, hallod? Nem lesz semmi baj. Az égvilágon semmi. Minden rendbe jön.

És Cassandra ugyan nem hitte, hogy bármi is rendbe jöhet, de kicsit megvigasztalódott Nell szavaitól. Nagyanyja hangjában valami azt sejtette, hogy Nell érti. Hogy tudja, mennyire félelmetes egy viharos éjszakát egyedül tölteni egy ismeretlen helyen.

6

MARYBOROUGH, 1913

Későn ért haza a kikötőből, a leves mégis melegen várta. Ez persze Lil, áldja meg az isten, ő aztán nem fog kihúlt levest feltálatni a párjának. Hugh az utolsó cseppig kikanalazta, aztán hátradőlt, megdörzsölte a nyakát. Odakint távoli égzengés döndült a folyó felől, be a városba. Láthatatlan léghuzam libegtette meg a lámpást, csalogatta elő a szoba árnyait. Hugh fáradt tekintete követte őket az asztalon át, a falak körül, az ajtó mentén. Sötétben táncoltak a bőrrönd fényes fehérségén.

Látott ő már elhagyott bőrröndöt eleget. De egy kisleány? Hogy az ördögbe hagyhatta valaki is a gyermekét lélekegyedül üldögélni a rakparton? Még hozzá milyen helyes kis jószág, már amennyire megállapíthatta. Csinoska; a haja akár a vert arany, a szeme mélykék. És ahogy rád néz, látszik, hogy figyel, hogy megérti minden szavadat, még azt is, amit ki se mondtál.

Nyílt a veranda ajtaja, Lil lány, ismerős alakja bukkant fel. Hal-kan behúzta maga mögött az ajtót, elindult a folyosón. Egy rakoncátlan fürtöt a füle mögé simított, ugyanazt a fürtöt, ami mindig helytelenkedik, amióta csak ismeri Lilt. – Elaludt – mondta Lil,

mihelyt kiért a konyhába. – Félt a mennydörgéstől, de végül csak elpilledt. Szegény kicsi jószág, ugyancsak elfáradhatott.

Hugh a pulthoz vitte a tányérját, bemártotta a langyos vízbe. – Nem csoda. Fáradt vagyok magam is.

– Azt látom. Hagyd már azt az edényt, majd én elmosom.

– Semmi bajom, kedves. Eredj csak be, jövök mindjárt én is.

De Lil nem ment be. Hugh érezte, hogy ott van mögötte, megérezte, ahogy az ember hosszú időn át megtanulja, hogy az aszszonynak volna még mondanivalója. Súlyosan terpeszkedtek kezeik között a következő szavak, és Hugh érezte, hogy megfeszül a nyaka. Érzékelte, hogy régi beszélgetéseik áramlata megint feltámad, egy pillanatra megáll, hogy csak annál nagyobb erővel zúduljon újra rájuk.

Halk volt Lil hangja, amikor megszólalt. – Nem kell, hogy kényeztessél, Hughie.

– Tudom – sóhajtott fel a férfi.

– Majd rendbe jövök. Mint már annyiszor.

– Hát hogyne. Tudom.

– Arra aztán semmi szükség, hogy úgy bánj velem, mint holmi nagybeteggel.

– Nem is akarok, Lil. – Hugh a felesége felé fordult. Látta, hogy az asztal túlsó oldalán áll, kezét egy szék támláján nyugtatja. Hugh tudta, Lil testhelyzete arról próbálja meggyőzni, hogy szilárdan áll a lábán, hogy „minden a régi”, de Hugh túlságosan jól ismerte a feleségét. Tudta, hogy fájdalmai vannak. Tudta azt is, hogy tőle magától, a fene enné meg, semmi sem telik, amivel helyrehozhatná a dolgokat. Ahogy Huntley doktor oly szívesen mondogatja: van, amit a sors egyszerűen nem akar. Persze ettől még nem könnyebb, se Lilnek, se neki magának.

Most már ott volt mellette az asszony, szelíden megtaszította a csípőjével. Hugh érezte Lil bőrének édes, szomorú, tejes illatát. – Mozgás – mondta az asszony. – Eredj lefeküdni. Megyek mindjárt én is. – A gondosan kimunkált vidámságtól Hugh-ban megdermedt a vér. De engedelmeskedett.

Lil szavának állt, hamarosan követte az urát, Hugh meg figyelte, amint az asszony letisztítja bőréről az eltelt napot, magára húzza a hálóingét. Bár Lil háttal állt, Hugh mégis látta, milyen óvatosan engedi alá a ruhadarabot a mellén, a még mindig duzzadt hasán.

Lil felpillantott, és észrevette, hogy Hugh figyel. A védekezés elűzte arcáról a sérülékenységet. – Mi az?

– Semmi. – Hugh a kezét nézte, a rakparton töltött esztendőök okozta keményedéseket, a kötelek hagyta nyomokat. – Csak azon a kicsikén jár az eszem, odakint. Vajon kicsoda lehet? A nevét ugye nem árulta el?

– Azt mondja, nem tudja. Akárhányszor kérdem, csak néz rám nagy komolyan, és azt mondja, nem emlékszik.

– Nem lehet, hogy csak be akar csapni? Némelyik potyautas nagy mestere a becsapásnak.

– Hughie – korholta Lil. – Ez a gyermek nem potyautas, hisz szinte még kisbaba.

– Nyugodj meg, lelkem. Csak kérdeztem. – Hugh a fejét ingatta. – Csak éppen nehéz elhinni, hogy egyszerűen elfelejtette a nevét.

– Hallottam már ilyesmiről, emlékezetkiesésnek mondják. Ruth Halfpenny apja is így volt vele, miután lezuhant az aknába. Az ilyesmi okozza. Esés, meg ilyenek.

– Gondolod, hogy ez a gyermek is elesett?

– Sebhely nincsen rajta, de végül is lehetséges. Hát nem?

– Na mindegy – sóhajtott Hugh, ahogy egy villám megvilágította a szoba sarkait. – Majd holnap utánanézek. – Odébb helyezkedett, hanyatt feküdt, és a mennyezetre bámult. – Valahova csak tartozik – mondta halkán.

– Igen. – Lil elfújta a lámpást, a szoba sötétbe borult. – Valaki rettenetesen hiányolhatja. – Megfordult, mint minden este, háttal Hugh-nak, kirekesztve férjét a fájdalomából. Hangja fojtottan hangzott a takaró alól. – Mondhatom, meg se érdemlik. Ilyen gondatlanságot! Miféle ember vezíthet el egy gyermeket?

Lil kinézett a hátsó ablakon: két kislány szaladgált a szárítókötél alatt, kacagtak, ahogy a nedves lepedő hidege megcsapta az arcukat. Énekeltek megint, Nell egyik kedvenc dalát. Ez volt az egyetlen, ami nem csusszant ki az emlékezetéből, a nóták – mennyit, de mennyit ismer!

Nell. Így nevezték el, Lil édesanyja, Eleanor után. Hát valaminek csak kellett nevezni, nem igaz? A muris kis jószág még most sem tudja megmondani, mi a neve. Valahányszor Lil faggatja, csak ránéz azzal a nagy kék szemével, és azt mondja, nem emlékszik.

Az első néhány hét elteltével Lil már nem is kérdezte. Mi tagadás, nem is bánta, hogy nem tudja. Más névvel el sem tudta képzelni Nell, mint azzal, amit tőlük kapott. Nell. Annyira illik hozzá, senki sem tagadhatja. Mintha ezzel született volna.

Mindent megtettek, hogy megtudják, kicsoda a gyermek, kihez tartozik. Mást igazán nem kívánhatnának tőlük. És bár eleinte Lil azt mondogatta magának, hogy csak egy darabig gondoskodnak Nellről, addig tartják maguknál, amíg az övéi érte nem jönnek,

ahogy teltek-múltak a napok, egyre szilárdult benne a bizonyosság, hogy ilyenek egyáltalán nem is léteznek.

Könnyen kialakult a hármuk napirendje. Közös reggeli, azután Hughie elmegy dolgozni, ő meg Nell pedig nekilát a házimunkának. Lil ráébredt, kedveli, ahogy a gyermek, akár az árnyék, jár a sarkában, élvezettel mutogatott meg mindent Nellnek, elmagyarázta, mi hogyan, miért működik. Nell sokat kérdezősködött – hogy éjszakára miért bújjik el a nap, miért nem szökik ki a kandallóból a láng, miért nem unja el a folyó, hogy mindig csak egy irányba folyik? –, Lil pedig szívesen válaszolt, és nézte, amint Nell kis arcán feldereng a megértés. Lil életében először érezte hasznosnak magát, hogy szükség van rá, hogy egészséges.

Hughie-val is könnyebb volt minden. Az utóbbi évek feszültsége elpárolgott. Már nem voltak olyan átkozottul udvariasak egymással, óvatosan megválogatva a szavakat, mint két véletlenül összezárt idegen. Néha még el is nevettek magukat, könnyedén, mint valamikor régen.

Nell meg – hát ő úgy lubickolt Hughie és Lil életében, akár kacska a vízben. A szomszéd gyerekek hamar felfedezték, hogy új pajtás került a közelbe, és Nell valósággal kivirult, amiért játszótársai akadtak. A kis Beth Reeves naponta átmászott a kerítésen. Lil élvezte a futkározó kislányok lármáját. Olyan régóta várt, annyira reménykedett, hogy gyermekhangok verjék végre fel az udvar csendjét.

És Nell képzelete határtalan volt. Lil gyakran hallotta, amint hosszú, bonyolult játékokat talál ki. A lapos, nyílt udvar valóságos varázserdővé vált Nell képzeletében, tüskés bokrokkal, labirintussal, még egy házikó is állott a szirt peremén. Lil felismerte a Nell által leírt helyeket a fehér bőrröndben talált mesekönyvben. Lil és Hugh esténként felváltva olvasta a meséket Nellnek. Lil eleinte

túlságosan félelmetesnek találta őket, de Hughie meggyőzte az ellenkezőjéről. Ami Nellt illeti, őt egy fikarcnyit sem bántották.

Lil állt a konyhaablaknál, nézte őket, és kitalálta, mit játszanak. Beth tágra nyílt szemmel bámult, ahogy pajtása átvezette a képzelt labirintuson. Nell fehér ruhája rebbent, a napsugár arannyá változtatta hosszú, vörös hajfonatait.

Nellnek hiányzik majd Beth, amikor Brisbane-be költöznek, de bizonyára hamar szert tesz új pajtásokra. Gyerekeknél könnyen megy az ilyesmi. És a költözködés halaszthatatlan. Lil és Hughie tovább már nem mondogathatják a szomszédoknak, hogy unokahúguk látogatott hozzájuk fentről, északról. A szomszédok előbb-utóbb elgondolkodnak, vajon miért nem megy haza az a gyermek. És hogy meddig marad még náluk.

Nem, a dolog nyilvánvaló. Hármójuknak új életet kell kezdeniük valahol, ahol nem ismerik őket. Egy nagyvárosban, ahol nem kérdezősködnek az emberek.